

erklærede sig bestemt mod Hovedlandveienes Omgang til Amtsrådernes Bestyrelse. Ved den senere Forhandling i Roeskilde Amtsråd af den samme Sag kom vi imidlertid til en noget forandret Anskuelse; vi maatte indbrømme Muligheden af, at det kunde være rigtigt at overgive Hovedlandveiene til Amtsrådernes Bestyrelse, men vi fremhævede tillige Nødvendigheden af da at føre en meget streng og skarp Control fra Regjeringens Side. At man nu skulde gaae den Vej, som er bleven antydet af to andre ærede Medlemmer, som have haft Ordet før mig, paany at tage under Overveelse, om det dog ikke kunde være rigtigt, ikke alene at lade Bestyrelsen af Hovedlandveiene vedblive at være, hvor den hidtil har været, men endogsaa at bringe en heel Deel af de vigtigere mindre Landveie, som enten alt findes, eller som i Fremtiden maatte blive anlagte, ind under denne samme Bestyrelse, kan jeg ikke finde tilraadeligt. Jeg troer, at det, som af den ærede Minister fremhævet, vilde bevirke, at Lovforslaget ikke vilde kunne gennemføres i denne Session. Lader man Hovedlandveiene overgaae til Amtsrådene, saa synes det mig, at det vilde ligge temmelig nær, at man ogsaa skulde søge at concentrere hele Veibestyrelsen, saavidt muligt, i Amtsrådernes Haand. Det forekommer mig, at man saa ogsaa skulde give Amtsrådene en større Myndighed med Hensyn til Bestyrelsen af de offentlige Biveie. Man vilde efter min Mening derved bevirke, at Biveiene vilde blive bedre vedligeholdte, og det, troer jeg, uden nogen bethdelig forøget Udgift, navnlig naar man derhos naaede dertil, hvad der jo søges opnaaet ved det foreliggende Lovforslag, at man fik det nuværende Naturalarbejde afløst af Arbejde efter Citation eller efter Accord. Amtsrådene vilde da være istand til at kunne holde et meget talrigere Veipersonale, som ikke alene kunde forestaae Arbejderne paa Landveiene, men ogsaa føre Tilsyn med Arbejderne paa Biveiene. Følgen heraf vilde rigtignok være, at man tillige maatte søge at indskrænke de nuværende Biveies Antal. Men efter min Opfattelse ere disse ogsaa næsten overalt her i Landet tilstede i et altfor stort Antal. Man burde kun bibeholde de Veie, som ere absolut

nødvendige for den store gjennemgaaende Færdsel, som offentlige Biveie og derimod lade de mindre, som kun tjene til Forbindelse mellem enkelte Byer eller enkelte andre Steder, enten gaae ind som mere blot private Veie eller maaskee gaae over til at blive en anden Klasse af offentlige Biveie, der da vilde være at vedligeholde paa en Maade, der svarede til den Brug, som Offentligheden gjorde af dem. Man kunde saa lade de Biveie, der kom under Amtsrådernes Bestyrelse for Amtsrepartitionsfondenes Regning vedligeholde ved Citation; derved vilde man opnaae at fjerne den Uligelighed, som der nu er tilstede i Fordeelingen af Veibyrden, og som blev paapeget af den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Veslen).

At faae en saadan Omordning af Biveivæsenet sat igjennem nu drifter jeg mig imidlertid ikke til at haabe paa. Men, skulle vi altsaa i det Hele holde os til Lovforslaget, som det foreligger, maa det være mig tilladt et Øieblik at dvæle ved dets Bestemmelser om Biveienes Vedligeholdelse. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, seer jeg deri en Fremgang fra, hvad der var foreslaaet i Regjeringens Udfast. Jeg troer nemlig, at der ved Bestemmelserne i dets § 6 om Affattelsen af Regulativerne eller „Fortegnelserne“, hvilket Udtryk jo bruges i Lovforslaget, over de offentlige Biveie samt om, at disse skulle indsendes til Amtsrådernes, respective til Amtmændenes, Approbation, er steet et Fremskridt i Folkethinget fra, hvad der indeholdtes i Regjeringens Udfast. Hovedsagen ved Biveiene er jo imidlertid deres Vedligeholdelse, og i saa Henseende troer jeg nu ikke, at Lovforslagets Bestemmelser ville vise sig tilstrækkelige. Jeg kan ikke paa dette Punkt dele de Forventninger, som den høitærede Indenrigsminister har udtalt; jeg troer ikke, at Biveiene i det Hele taget her i Landet og navnlig i Sylland, hvor deres Længde i Sognene jo er langt større end her paa Nerne, ville blive vedligeholdte saaledes, at de ville kunne tilfredsstille, hvad man billigtvis kan fordrø med Hensyn til dem. Det er vel sandt, hvad den høitærede Indenrigsminister sagde, at man, ved at lægge det fulde Ansvar for en Sag paa en Myndighed,